

ΚΩΜΩΔΙΑ γραμμένη από τη Δήμητρα Παπαδοπούλου, στηριζόμενη περισσότερο στο λογοπαίγνιο και στις διαγραφές χαρακτήρων που διαδραματίζονται στο πλαίσιο της ζωής τριών αδελφών και του παππού της οικογένειας.

Οι τρεις τύποι των γυναικών αρθρώνονται με άφθογο χιούμορ από τη συγγραφέα. Οπως εξελί-

«Ο παππούς έχει πίεση»

Ο κραδασμός του γέλιου

Κριτική από την
ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

σεται η κωμωδία, με πλαίσιο το γέλιο, ο θεατής αντιλαμβάνεται ότι το χιούμορ στηρίζεται όχι τόσο στις απροσδόκητες παρεξηγήσεις που παρουσιάζονται κατά την

ανέλιξη της πλοκής, αλλά στο εύρυθμο λογοπαίγνιο και τις ταχύρυθμες ατάκες που αστραπιαία διαδέχονται η μία την άλλη. Ο ρυθμός του κειμένου απαιτεί το υποκριτικό δυναμικό των ηθοποιών στο έπακρο με ταχείες εναλλαγές και μανιέρες που διασφαλίζουν τα απολύτως σαφή χαρακτηριστικά του καθενός δραματικού προσώπου ξεχωριστά.

Ο Γ. Θεοδοσιάδης σκηνοθετεί, ακολουθώντας την εύστροφη ροή του κειμένου και εναρμονίζει απόλυτα το χρόνο έτσι που να εφάπτεται χωρίς χάσματα στις αλληπάλληλα γρήγορες αλλαγές του λόγου. Το σκηνικό του Νίκου Κασαπάκη εντοπίζει το κιτς περιβάλλον που ζουν και κινούνται οι δραματικοί χαρακτήρες.

Το ξεκαρδιστικό γέλιο της παράστασης εμπεδώνει την επάρκειά του μέσα από τον ακριβή συγχρονισμό της σκηνοθετικής οπτικής που κατορθώνει να δώσει την καρικατούρα μιας ομάδας ανθρώπων που αποτελούν ένα κομμάτι του ψηφιδωτού της ελληνικής κοινωνίας.

Η Δήμητρα Παπαδοπούλου με το γνωστό μπρίο της υποδύεται μία πρώην αναρχική νέα γυναίκα, που προσπαθεί να συμβιώσει με έναν αστυνομικό. Η Ελένη Καστάνη ερμηνεύει υπέροχα τη νευρωτική Φώφη. Ενώ ο Μιχάλης Μητρούσης σκορπίζει ριπές γέλιου υποδυόμενος θαυμάσια το ρόλο του Θανάση. Ικανοποιητικές είναι και οι ερμηνείες των Νίκου Κάπριου (παππούς), Οδυσσέα Σταμούλη (Χάρης), Μαριάννας Λαγούρου (Μαρία).

Ομως, πέρα από την αδρή διαγραφή των χαρακτήρων που επιτυγχάνεται στο έπακρο από τους ηθοποιούς, αυτό που δεσπόζει στη συγκεκριμένη παράσταση, είναι η απόλυτη δέσμευση του χρόνου στα όρια του κειμένου, ώστε να μην υπάρχουν κενά και χάσματα, τα οποία θα συνέτειναν στην εξάτμιση και τον αποσυντονισμό του γέλιου από την πλευρά του κοινού.

Η συγχρονιστική επιτυχία της παράστασης πέρα από τη σκηνοθετική φροντίδα, οφείλεται και στη συνολική προσπάθεια των ηθοποιών που ακολουθούν αλάνθαστα την ταχύτητα του κειμένου. Έτσι, ο θείος κόσμος του γέλιου κατακλύζει την πλατεία.